

Forfatter, nu blive rettede imod mig med den Autoritet og under den Indemnit, som Ordføreren for Finansudvalget har. Derfor bliver jeg nødt til at gøre det, skønt det er saaugunstige Forhold at gøre det under, fordi det berører en Mængde Detailpunkter, som det jo kan være svært at have i sin Huskommelse, og fordi det jo til Dels ikke er opløst alt sammen endnu, og mener ikke at kunne forsvare andet end at forelægge Tinget til Bedømmelse eller til Oplysning de vigtigste Forsvars- og Afvisningsgrunde, som ere fremkomne, og som foreligge opløste mod de pågældende Sigtelser. — Disse drejede sig jo hovedsagelig kun om det finanstelle; der er mangfoldige andre Sigtelser i Bjecen, om hvilke der ogsaa foreligger et aldeles skyldstøgende Forsvar, men dem berører jeg ikke, fordi det er kun de Sigtelser, som have finanstel Betydning, der ere fremdragne af den ærede Ordfører; det er kun dem, jeg skal gaa ind paa.

Der er tre Punkter; det første Punkt er det Misbrug, den pågældende Direktør stiftes for at have gjort med Hensyn til Udlevering af Medicin og deslige fra Hospitalet, dernæst Misbrug, der skulle have fundet Sted med Hensyn til Anvendelsen af Penge til de Rejser. Direktøren har foretaget i Embeds Medfør og ifølge Hverv, og endelig Misbrug med Hensyn til Fordele, han har oppebaaret som Bestyrer af visse af Hospitalet overtagne Ejendomme. — Hvad nu det første Punkt angaar, saa er det en Regel, der staa saa fast, som noget kan, at Hospitalets Funktionærer og deres Husstand have fri Medicin, og denne Regel er virkelig saa aldeles naturlig begrundet i Forholdene, at det undrer mig noget, at den ærede Ordfører vil betragte den som saa abnorm; og at han fremdrog nogle Paralleller, som den virkelig ikke har noget parallelt med, thi Sagen er jo den, at det vist er gennemgaaende, at den, der skal administrere en Anstalt til Fordel for visse Personer, nyder de samme Goder, som de Personer, til hvis Fordel den administreres, have under lige Forhold. Naar man paa Sorø Madamf bespiser Drenge, saa siger man ikke til den Lærer, der skal have Opsigt og skal give ved det samme Bord, at han skal betale den Mad, han faar; men han faar den. Naar en Teaterchef skal styre et Teater; saa har han en Friplads, det er en given Ting, og naar Kollegiernes Alumnier have fri Medicin, er det en given Ting, at Portneren og hans Husstand ogsaa have det. Det er alt sammen ifølge et gammelt Visdomsord nødvendigt, dette Visdomsord, at man ikke maa binde Munden paa den

Ofse, som lærer. Det er derfor en Regel, der rigtignok er saa gammel og sikker i Hospitalets Administration som noget, som Læger og alle Funktionærer, ogsaa Bjecens Forfatter, have gjort Brug af, naturlig og med Rette. Der er derfor virkelig kun Spørgsmaal der ikke om nogen uberettiget Handling, men om den pågældende Embedsmand er gaaet ud over de rimelige Grænser. Det tror jeg maa bero paa en Prøvelse af, hvilke Rekvissioner der have fundet Sted i Løbet af en vis Tid. Der er det jo meget uheldig skillet op, saaledes at det allerugunstigste Aar, der end ikke er et Regnskabsaar, men er fremkommet ved en noget uheldig Sammentædning af Maaneder, ligger til Grund for Bjecens Sigtelser for Misbrug. Jeg kan som sagt ikke komme ind paa alle Enkeltheder, det maa forbeholdes den endelige Prøvelse af en upartist sagkundig Mand. Men naar man f. Eks. har nævnt Eau de Cologne, er der jo heri en forfærdelig Overdrivelse, for rimeligvis tænke alle ved Eau de Cologne paa de fine Toilet-Eau de Colognier, som altsaa kun kunne være til personlig behagelig Brug, men Forholdet er det, at det er den almindelige Apoteker-Eau de Cologne, der bruges til Desinficering, og det maa vel betragtes som en Selvfølge, at naar en Mand skal bevæge sig i Stuer, hvor der findes Tyfus- og Tuberkulosepatienter, naar han har en Forsue, der vender ud til Polikliniken, og naar Medløbsrenden fra Operationsskuen, som ofte er utæt, bevirker, at der i hans Kontor ofte er en ildelig Stank, saa kommer han til at bruge Eau de Cologne, ikke alene som Ret, men ogsaa som Bligt, og det vil man vel betragte som en Selvfølge. Der er, forekommer det mig, noget saa smaaligt i den Sigtelser, at det allerede paa Forhaand maatte have Sandsynligheden imod sig, at der ad denne Vej skulde være begaaet Misbrug. Men, som sagt, alle Detaillerne ved hver enkelt Rekvission er det mig ikke muligt at sige noget om, det vil altsaa først den endelige Prøvelse kunne gøre Rede for. — Vigtigere maatte altsaa Sigtelserne med Hensyn til Rejseforholdet være. Det er nu et offentligt Hverv, ifølge hvilket han er rejst, og det er urigtigt, naar man siger, at Rejseudgifterne ere blevne givne som en vis Sum daglig i Diæter, en vis Sum daglig til Befordring. Saaledes er det ikke, og kunde det fornøftigvis ikke ske her. Der er jo en anden Form, som idelig anvendes ved Rejser, der foretages paa Administrationens Vegne, nemlig en rund Sum, saaledes som det for Eksempel med Rigsdagens Samtykke sker, naar Universitetslærere